XIV. évf. 1. szám 2002. január-február

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Katona István: „Napjaim már eltervezted...”

Matteo Calisi: Gyógyító szolgálat a katolikus egyházban

„A LÉLEK GYÜMÖLCSEI… szeretet” (Gal 5,22)

„Isten maga a szeretet” – írja János apostol (1Jn 4,8). Ez azt jelenti, „aki nem szeret, nem ismeri az Istent”. Aki nem akarja megismerni Istent, az nem tud hinni! Minél önzetlenebb a szereteted, annál mélyebben ismered az Urat. A szeretet ára: te magad vagy. Ha le tudsz önmagadról mondani, idődről, pénzedről, vágyaidról, programjaidról, kapcsolataidról, szokásaidról, kényelmedről, stb.; és engeded, hogy a szeretet ossza be idődet, pénzedet... és az határozza meg programjaidat, vágyaidat, szokásaidat, kapcsolataidat, akkor már nagyon közel vagy Isten Országához (Mk 12,34). Ha nagyon vágyakozol arra, hogy megtanulj igazán szeretni, a Szentlélek segíteni fog ebben (Róm 5,5). Erőt, türelmet ad és bátorít, hogy végigjárjad a szeretet útját!

»Napjaim már eltervezted...«

(Zsolt 139,16)

Az új év kezdetén minden értelmes ember Istenre tekint... Istenre, aki teremtette ezt a sokszínű világot... Istenre, aki minden ember sorsát kezében tartja... Istenre, aki végtelenül szerető Atya! Ő az egyetlen szilárd pont a világon. Emberek, kultúrák, diktátorok, divatok, évszázadok jönnek és mennek... de Isten nem változik. Mégis mindig új, mindig modern, mindenkinek Ő a legszükségesebb, mert benne van a teljesség. Minden más csak töredék, apró darabkája a végtelennek. Mivel az emberi szív a végtelenre van beállítva, soha nem tudja kielégíteni az, ami töredékes: tudás, boldogság, öröm, emberi szeretet, igazság, szépség, gazdagság. Neki a végtelen kell! Hogyan tud egy véges ember részesülni a végtelenből? A kapcsolat által! Minél mélyebb, átfogóbb az Úrral való kapcsolatod, annál nagyobb mértékben leszel képes részesülni a végtelen Isten életéből. Ez a kapcsolat először az Úr oldaláról indul.

„Uram, Te... ismersz engem" (Zsolt 139,1) – Isten személyesen foglalkozik veled. Feléd fordul, együtt érez veled, érdekli sorsod alakulása. Pontosan mit jelent ez? A zsoltáros öt emberi cselekvést sorol fel, amelyet Isten gondviselő szeretete kísér: *„Tudod, ha leülök... ismered gondolataimat... szemmel tartod járásomat... ismered utamat... érted, amit mondani akarok"* (Zsolt 139,1-5).

Mondd, van-e olyan szerelmes férfi, aki ennyire szívén viseli kedvese sorsát? Van-e olyan ismerősöd, aki ennyire megértő irántad, aki ennyire figyelemmel kíséri napjaidat? Maga a zsoltáros is meglepődik azon, amit a Szentlélek indítására leírt: *„oly csodálatos ez nekem, hogy ésszel föl sem érhetem"* (Zsolt 139,6). Valóban felfoghatatlan az emberi értelem számára Isten emberek iránti szerelme! Nincs megmagyarázható oka. Különösen akkor nincs, ha belegondolsz, hányszor megbántottad az Urat, mennyi időt áldoztál semmiségekre, ahelyett, hogy a legfontosabbal – az Úr ismeretével – foglalkoztál volna. De ami ésszel felfoghatatlan, az szívvel felfogható. Mert a szív távolabb lát, mint az értelem. Megsejt olyan titkokat, melyeket az értelem észre sem vesz. A Szentlélek által az ember fölismeri, hogy Isten szeretete valóság! Közeli valóság.

A Szentlélek rávilágít saját létünk titkára is. Mert az ember sokszor nem gondol arra, hogy ő maga a legnagyobb csoda! Az érzékszervek, idegszálak, sejtek, belső szervek működése csoda... és hogy mindezeket áthatja a szerető, küzdő, végtelenre vágyódó lélek – ez a legnagyobb csoda. Ez nem jöhetett létre csak úgy magától! Ezt „Valakinek" meg kellett terveznie, Valakinek akarnia kellett minden egyes emberi életet.

Ezért írja a zsoltáros: *„Még alakot sem nyertek tagjaim, szemed már látott engem... anyám méhében te szőtted a testem... formáltad a bensőm"* (Zsolt 139,13). Ahogy a szövőnő egyetlen pillanatra sem veszi le szemét a szőnyegről, amit sző... és ahogy kialakulnak keze alatt a szövet mintái, a tájképek vagy az emberi alakok – úgy figyeli Isten az ember fejlődését... hogy az anyja méhében az Ő isteni bölcsessége szerint alakuljanak a sejtek és létrejöjjön egy csodálatos kis baba... aki te magad voltál... Mert a te alakulásodat is így figyelte Isten. De nem volt számára elég a születésed, hanem megtervezte magát az életedet is. *„Napjaimat már eltervezted, mielőtt egy is eltelt volna belőlük"* (Zsolt 139,16).

Vajon milyen lehetett ez a terv, amit egy legszeretőbb édesapa elgondolt gyermeke számára? Van-e elképzelésed arról a szépről, örömről, élményről, boldogságról, ami megvalósulhatott volna életedben? De jaj... milyen sok nem valósult meg, mert elfordultál az Úrtól! Mert tévesen azt gondoltad, máshol van a boldogság forrása. Jaj, mennyi alkalmat mulasztottunk el, mennyi örömöt szalasztottunk el közömbösségünk, lustaságunk miatt! Mert nem akartunk a szerető Isten hívásának engedelmeskedni.

Milyen jó, hogy még van időd! Milyen jó, hogy most kaptál egy évet, hogy tervét erre az időre fölismerd és megvalósítsd! Milyen jó, hogy már van hited, amely arra indít, hogy minden reggel emeld föl szemedet az Úrra és kérdezd meg Tőle: **„Uram, mit terveztél mára az én számomra? Add, hogy felismerjem akaratodat és megtegyem, amit várs tőlem!"**

Így életed megtelik Isten ismeretével és azzal a békével, amit a *„világ nem vehet el"* (Jn 16,22). Ebben az évben is emberek, események, feladatok jönnek és mennek... de az egyetlen szilárd pont: Isten! A Vele való személyes kapcsolatod a legfontosabb minden feladat között. Így lesz boldog számodra ez az új év!

Katona István
főszerkesztő

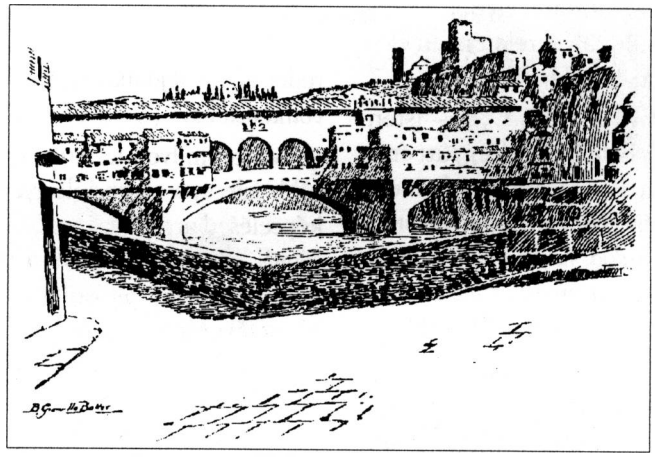
»Térj vissza első szeretetedhez!«

– Az efezusi gyülekezethez írt levél (Jel 2,1-7) –

(Az efezusiakhoz írt prófétai üzenet bennünket is föl akar ébreszteni a lanyhaságból. Vissza kell térni a megújulás kezdeti lendületéhez, az Úr és az emberek iránti mélyebb szeretethez.)

Miért az efezusi egyházhoz írt levéllel kezdődik a hét kis-ázsiai gyülekezethez intézett üzenetek sora? Nem nehéz erre a kérdésre felelnünk. Bár Pergamon volt Ázsia provincia fővárosa a Jelenések könyvének keletkezésekor, de a legnagyobb városa Efezus volt. Az egyik római író „Ázsia világosságának" nevezi. Mi adta Efezusnak ezt a kiemelkedő jelentőséget?

1. János idejében Efezus Ázsia legnagyobb kikötője. Fontos közlekedési utak találkoznak benne. Ha valaki Ázsiába ment, Efezus volt számára Ázsia kapuja. Ázsia alatt mindig Ázsia provinciát értjük! Efezus volt a provinciának nemcsak a legnagyobb, de leggazdagabb városa is.

2. Politikailag is jelentős, mint önkormányzattal rendelkező, szabad város. Artemis kultuszának központja. Artemis temploma az ókor 7 csodájának egyike. (140 méter hosszú, 75 méter széles, 160 oszlop tartotta 20 méter magas mennyezetét. E templomban őrizték Artemisnek állítólag a mennyből aláhullott képmását – ApCsel 20,45 diopetes = Zeustól esett.)

   Az Apostolok Cselekedetei 19. fejezetéből láthatjuk, hogy milyen szerepe volt Artemis (Diana) kultuszának Efezus városában. Épültek azonban itt Claudius és Nero istenségét dicsőítő templomok is. A pogány vallás itt virágzott leginkább.

3. Az Evangélium magvetésére látszólag nem volt ennél a városnál alkalmatlanabb hely, és mégis itt aratta az Evangélium egyik legnagyobb diadalát. Pál hosszabb ideig volt Efezusban, mint bármely más helyen (ApCsel 20,31). Timoteus volt a gyülekezet első püspöke (1Tim 1,3). Pál szívélyes kapcsolatát a gyülekezettel a gyülekezet véneitől vett búcsúja is mutatja (ApCsel 17,38). Később János lett a gyülekezet vezetője. A legenda szerint ő hozta Efezusba Máriát, Jézus anyját és itt van eltemetve.

I.

A levél a megdicsőült Úr üzenete.

Ő tartja jobbjában a hét csillagot – a gyülekezet vezetőit –, és Ő jár a hét arany gyertyatartó között, mely a hét gyülekezet (Jel 1,20). A megdicsőült Úr nincs elszakítva egyházától, sőt a legszorosabb kapcsolatban van vele. A gyülekezetek körülötte vannak, a gyülekezetek vezetői pedig jobb kezében. A **kratein** szó kifejezi Jézus teljes hatalmát a gyülekezetek felett. A gyülekezet léte és biztonsága azon a támponton nyugszik, hogy Jézus kezében van: *„és soha örökké el nem vesznek, és soha senki ki nem ragadja őket az én kezemből"* (Jn 10,28).

A megdicsőült Úr jár a gyertyatartók között. Fáradhatatlanul munkálkodik bennük. Egyiktől sem marad távol. Ahol összejönnek az Ő nevében, Ő ott jelen van. Pontosabban tud róluk mindent. Amit tettek vagy elmulasztottak.

II.

Mit mond Krisztus az efezusi gyülekezetről?

Először megdicséri fáradozását. A **kopos** görög szó, olyan serény munkálkodást jelent, amelybe beleizzad az ember: munkát a kifáradásig.

Krisztus útja nem való azoknak, akik irtóznak ettől a fáradtságtól! A keresztény ember élete Krisztus ügyéért: az ember javáért keményen fáradozó élet.

Ismeri az Úr a gyülekezet türelmét. A **hupomon** nem passzív türelmet jelent, amely rezignáltan elfogadja a dolgokat, a próbatételeket, mivel nem tehet mást, hanem „aktív" türelem, mely elfogadja a próbatételt és azt az Úr ügyének javára fordítja.

Az Úr megdicséri a gyülekezetet, mert ellenállt a tévtanítóknak és hazugságukat nem tudta elszenvedni. Jézus maga is óvta tanítványait a tévtanítóktól, a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek, de belül ragadozó farkasok (Mt 7,15).

Amikor Pál búcsúzik az efezusi vénektől, figyelmezteti a gyülekezetet, hogy távozása után *„jönnek közétek gonosz farkasok, akik nem kedveznek a nyájnak"* (ApCsel 19,29).

Az Újszövetség sokszor beszél a tanúságtétel szükségszerűségéről. János első levelében azt írja, hogy a Lélek, aki Istentől jön, tesz bizonyságot. A gyülekezet helyzetében és idejében a bizonyságtétel abban állt, hogy hitte és hirdette, hogy Jézus a testben eljött Krisztus (1Jn 4,1-3). Az efezusi gyülekezet hű volt a tanúságtételben és elhatárolta magát a tévtanítóktól, akik Krisztus népét félre akarták vezetni.

III.

Van azonban az Úrnak **panasza** is a gyülekezet ellen: **elhagyta első szeretetét.**

Ez a panasz két dolgot jelenthet:

1. Jelentheti, hogy az Úr ügye iránti első lelkesedés elmúlt. Jeremiás beszél Izrael mátkaságának szeretetéről, amellyel az Urat kezdetben szerette (Jer 2,2). Az első szeretet elhagyása tehát levelünkben azt jelentené, hogy a gyülekezet megfogyatkozott mátkaságának szeretetében Ura és Jegyese iránt. Szeretete elmúlt.
2. Az első szeretet elhagyása jelentheti azt is, hogy a gyülekezetben megfogyatkozott az atyafiak egymás iránti szeretete. Jézust a testvér személyében lehet szeretni. Erre utal a gyógyulás később megmutatott első lépése: első cselekedeteit cselekedd. A gyülekezetben meglazultak a testvéri **koinonia** szoros kötelékei. Az első időben szerették egymást. A szívük kész volt a szeretetre és a munkára.

Ha meggondoljuk, mindkét jelentés egyet jelent: Jézus szeretete és az atyafiak szeretete egy és oszthatatlan. A kettő el nem választható egymástól.

De az első szeretet azt is jelenti, hogy **szeretetünk eleje**, tehát mintegy sorrendi elsőségről is szó van. Arról, hogy Jézus az első, akit szeretek. Minden más és mindenki más, csak Őutána következik. Ő az első, aki érdekel, aki parancsol, aki megtölti szívemet. Az első szeretet azt jelenti, hogy Őt mindenekelőtt és mindenekfölött szeretjük. Övé az első hely, Ő a döntő faktor.

Amikor az első szeretet elmúlik, a szeretetből szokás lesz, tradíció, üres formaság. Külsőleg minden megvan, ami egyházat „mutat", de belsőleg hiányzik a tűz és a világosság.

Az efezusi gyülekezet **nem hagyta el** a szeretet tárgyát, de nem szereti úgy, mint régen. A **tiszta tanért** való küzdelem halott ortodoxiába fulladt. A tévtanítók elleni harcban megfagyott a szeretet. Elérték az ortodoxiát, de a testvéri kapcsolatok feladása által.

Az efezusi gyülekezetben elkezdődött a kereszténységet története során állandóan fenyegető betegség: **az életből tan lett.** Krisztus ügyes szokássá lett, magától értetődővé. A kegyelem feletti örvendezés helyébe a kötelességteljesítés parancsa lépett! Látszólag ebben az esetben is jól megy minden, csak az érzékeny fül veszi észre, hogy „a kerekek súrlódnak, mert a gépezetben megfogyatkozott az olaj!"

IV.

A gyógyulásnak három lépcsőfokát rendeli az üzenet:

1. **Emlékezzék a gyülekezet arra, hogy honnét esett ki.**

   Az Úr nem olyanokhoz beszél itt, akik kívül éltek az egyházon, hanem olyanokhoz, akik benne éltek az egyházban, de elvesztettek valamit. Az emlékezés az első lépés az úton visszafelé. A tékozló fiú messze vidéken emlékezik az atyai házra, mielőtt hazaindulna (Lk 15,17).

   Az Újszövetségben fontos szerepe van ennek az emlékezésnek. Hívhatnánk megmentő emlékezésnek is. Péter emlékezik arra, amit Jézus nekik mondott (Lk 22,61), és erre az emlékezésre tér meg.

   Jézus nagyon jól tudja, hogy a bűn megrontja a Reá való emlékezésüket, ezért segít emlékezni. Rendeli az Oltáriszentséget. *„Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!"* Amikor a Szentlélek elküldését ígéri, azt mondja: *„eszetekbe juttatja* (hupomnesei humas = emlékeztetni fog titeket) *mindazt, amiket mondtam nektek"* (Jn 14,26).

2. **Térjen meg.**

   A megtérésnek két aktusa van: elfordulás a téves iránytól és odafordulás a helyes irányba. Az üdvösséges emlékezés a megtérésben aktualizálódik: *„Felkelek és elmegyek az én atyámhoz"* (Lk 15,18).

3. **Tegye első cselekedeteit.**

   A megtérés gyümölcsökben mutatkozik meg. Nem tért még meg, aki cselekedeteiben nem igazodott helyre.

   A megtérés gyümölcse: megváltozott élet.

   Az első szeretet elhagyása a szeretet tetteinek elhagyása volt, az első szeretethez való visszatérés abban áll: tenni az elmulasztott tetteket.

   Ha a gyülekezet nem cselekszik az első szeretet tetteiben, az Úr ellene lesz. Ha a gyülekezet akadályozza Őt abban, hogy szolgáló szeretetének mele-

gével érte legyen, vele legyen, akkor ítéletével ellene lesz. „*Mert az ítélet irgalmatlan az iránt, aki nem cselekszik irgalmasságot. És dicsekszik az irgalmasság az ítélet ellen*" (Jak 2,13). A gyülekezetet a szolgáló szeretet tartja meg. Hányszor kereste az egyház magatartását másban!

V.

Megdicséri az Úr, hogy a gyülekezet a nikolaiták cselekedeteit gyűlölte.

Ennek a libertinus szektának nem annyira a tanításai voltak veszedelmesek, mint inkább a cselekedetei. Az ige nem határozza meg közelebbről a tanításukat és az életmódjukat. Ez a veszély nem kívülről, hanem belülről fenyegette a gyülekezetet. Ezek a tévtanítók nem akarták lerombolni a kereszténységet, hanem módosított formáját akarták annak. Egy későbbi levélben azt olvassuk róluk, hogy megtartják Bálám tanítását (Jel 2,14).

A Szám 25,1-5 szerint Moáb leányai elcsábították Izrael fiait, akik részt vettek azok istentiszteletén.

A Szám 31,16-ban ezt a tényt Bálám gonosz befolyásának rója fel az Ige. Irenaeus azt írja a nikolaitákról, hogy féktelen élvezeteknek élnek. Hippolytos az ételekkel és az élettel szemben való közönyösséggel vádolja őket.

A jeruzsálemi zsinat rendelései szerint a pogány kereszténynek is tartózkodniuk kellett a bálványáldozati hús evésétől és a paráznaságtól (ApCsel 15,28-29). Ezt a határozatot szegték meg a nikolaiták. Nem vették fontolóra Pál intelmeit: „*A szabadság ürügy ne legyen a testnek*" (Gal 5,13).

Hamis dualizmust vallottak: a test gonosz, a lélek a jó: a testtel tehettek, amit akartok, mert nem számít. Annyira védi a kegyelem, hogy a legnagyobb fertő sem árthat neki. (Hasonlat: a napfény is eléri a szemétdombot és mégsem szennyeződik be!) Így a nikolaiták a legnagyobb keresztény igazságot torzították el. Hamis kompromisszumuk folyamán nem kereszténységük gyógyította környezetüket, hanem környezetük rontotta meg kereszténységüket.

Akinek füle van a hallásra: hallja. Ez a konklúziója Jézus annyi példázatának. Jellemző, hogy a levél minden esetben a gyülekezetekhez szól, de a buzdítás és az ígéret a gyülekezet tagjainak és elsősorban pásztorának **személyes felelősségét** hangsúlyozza. A gyógyulás útja: hallgatni arra, amit a Lélek mond a gyülekezetnek: a Lélek a fáradhatatlan, hűséges intő, aki feltárja a bűnt és erőt ad a győzelemre.

A győzelemhez az Ige feladatot és ígéretet fűz. Győzni kell az akadályokon, az eltévelygésekből meg kell térni. De a győztest meg is jutalmazza az egyház Ura: enni ad az élet fájáról. A kép a Teremtés könyve 3,22-re utal. Az élet fájáról enni: az örökélet. Aki győz, az az örök életet nyeri, visszanyeri Krisztusban azt, amit az Édenben Ádám eltékozolt.

Gál Ferenc

TANÚIM LESZTEK

Jézus mennybemenetele előtt e szavakkal búcsúzott tanítványaitól – mintegy végrendeletül meghagyva nekik –, hogy akik megismerték az Evangélium örömhírét, azoknak azt tovább kell adni. Mivel pedig ez a küldetés egyetemes, nekünk is ez a feladatunk.

Az evangelizáció azonban a mai materializálódott és erkölcsileg torzult világban nem lehet eredményes a régi prédikáló, tanító igehirdetéssel, mert **a tanítók** nagyon hamar **írástudóknak** és **farizeusoknak** tűnhetnek. Az emberek hozzászoktak a bizalmatlansághoz, mert annyi téves eszme és tanítás jut el hozzájuk. Nem elegendő az evangelizációnak csak az értelemhez szólnia. Meg kell mozgatnia az **akaratot** és hiteles **érzelmi telítettséget** is kell sugároznia.

Ezért az igehirdetőknek mindenképpen hiteles tanúkká kell válniuk, mert „*a mai embert inkább érdeklik a tanúk, mint a tanítók, és ha mégis hallgat a tanítókra, azért teszi, mert ők egyben tanúk is*" (Evangelii nuntiandi 41.).

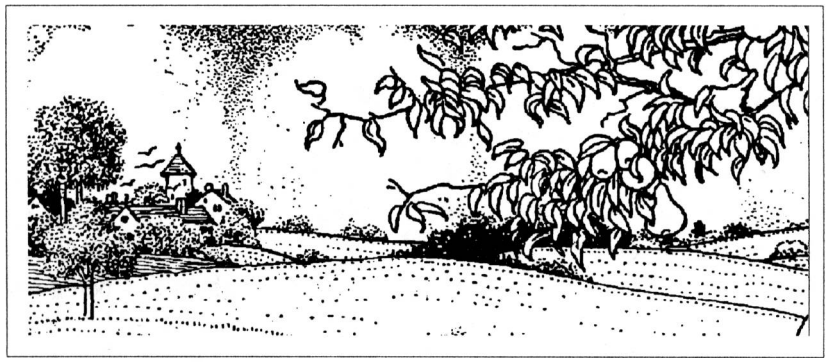
Mindezek ellenére nem szabad, hogy a félelem vagy a reménytelenség hatalmába kerítsen bennünket. Tudnunk kell, hogy isteni Mesterünk velünk van és a Szentlélek által világosságot gyújt elménkben és **kaput nyit nekünk**.

Ha átlépünk rajta, a Lélek csodálatos gazdagsága tárul elénk, mely életünk részévé válik, ha befogadjuk és átadjuk magunkat az Ő vezetésének. Ezt nevezhetjük **hitbeli megtapasztalásnak**.

Ez a tapasztalat a keresztény ember megélt élménye, melynek során személyes valósággá lesz számára, hogy Isten közel van hozzá: érte, sőt benne és vele cselekszik. Ez nem egy **passzív** rácsodálkozás Istenre, hanem **aktív** – kölcsönös – **személyes kapcsolatot jelent**.

Vegyünk erre néhány példát – a leghitelesebb forrásból – a Szentírásból:

- Péter apostol sajátos módon tapasztalta meg Jézus hatalmát, amit a **vízen járás** csodájában élt át. Ha Péter nem indul el a vízen (ha nem válaszol aktívan Jézus hívására), **nem tapasztalja meg** Jézus erejét, hanem csak külső szemlélőként csodálkozik azon a tényen, hogy Jézus képes a vízen járni.
- Hasonló tapasztalatra jut el Péter a **csodálatos halfogás** alkalmával. Éjszaka ugyanis, amikor a halfogás optimális ideje volt, semmit sem fogtak. Most azonban Péter – a maga halásztapasztalata ellenére – azt válaszolja Jézusnak: *„A Te szavadra kivetem a hálót"* (Lk 5,5). Nem elég tehát Péter intellektuális hite Jézusban. Hitének **cselekedetté** kell válnia. *„A hit cselekedet nélkül halott dolog"* (Jak 2,17). Ilyen módon a cselekedetben éli át, hogy mekkora hatalma van Jézusnak. De ugyanakkor azt is tudja, hogy ez nem az ő teljesítménye, hanem Isten ajándéka. Nincs oka a dicsekvésre és ezért mondja: *„Uram, menj el tőlem, mert bűnös vagyok"* (Lk 5,8).

- Példának vehetjük a **kenyérszaporítás** tapasztalatát is. Jézus bevonja tanítványait az isteni csodába: *„Ti adjatok nekik enni!"* Jézus nem egy halom kenyeret és halat hozott létre, hanem megáldotta azt a keveset, ami volt, és ezzel kellett elindulniuk a tanítványoknak a többezer éhes ember között. Minden kenyértörés után át kellett élniük azt a szorongást, hogy jut-e a többieknek is? És jutott! Az elmorzsálódott maradék pedig több volt, mint a kezdeti mennyiség.
- A **hetvenkét tanítvány küldetése** is döbbenetes megtapasztalást eredményezett. Visszatérésük után lelkendezve számoltak be: *„Uram, még a gonosz lelkek is engedelmeskedtek nekünk"* (Lk 10,17).

Ez a megnyilatkozásuk már átvezet minket a következő feladatkörre, mely így szól:

Hogyan adható tovább a hitbeli megtapasztalás? A válasz: **tanúságtétellel**.

Szent János apostol erről így ír: *„...amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk és kezünkkel tapintottunk: az élet Igéjét hirdetjük nektek. Igen, az élet megjelent és mi tanúságot teszünk róla."* (1Jn 1,1-2)

Nagyon fontos hangsúlyozni, hogy **hitelesen** tanúságot tenni nem a tanult vagy tekintélyes emberek tudnak, hanem csakis azok, akik **személyes tapasztalatokkal bírnak**.

- A **szamariai asszony** erre az egyik példa. Jézus ott állt tanítványaival együtt Jákob kútjánál Szamaria határában, ahová egy hívő zsidó a lábát sem tette volna be, hisz az ott élőket még a pogányoknál is jobban megvetették. *„Ti így beszéltek: még négy hónap és itt az aratás. Nos, azt mondom nektek: emeljétek fel szemeteket és nézzétek meg, a szántóföldek már megértek az aratásra."* (Jn 4,35) Az apostolok fölemelték szemüket, de semmit sem láttak, mert még négy hónap hátra volt az aratásig. Jézus azonban **mást mutatott nekik**: a megvetett szamariabelieket, akik a hit szemével már valóban beértek az aratásra. De ehhez a Szentlélek megvilágosító erejére volt szükség. És Jézus ehhez a megvetett és bűnös szamariai asszony tanúságtételét használta fel, aki még vízért is csak a legnagyobb forróságban mert elmenni, amikor senkivel sem kellett találkoznia. De a kútnál **Jézussal találkozott**, aki kinyilatkoztatta magát neki, és lelkében a Lélek világosságot gyújtott és erőt, bátorságot adott neki, hogy hirdesse: találkozott a Megváltóval. Az emberek pedig **hittek neki**, mert a Lélek megnyitotta a szemüket.
- Hasonló példa az **Emmauszi tanítványok** története: két tanítvány hagyja el sietve Jeruzsálemet húsvét délutánján a Joppé felé vezető kapun át. Lehet, hogy félve tekintgetnek visszafelé, hogy nem üldözik-e őket. Nem tartoznak Jézus közvetlen környezetéhez, csak egyikük nevét említi Lukács evangélista. De hallottak róla, hogy milyen hírrel tértek vissza a sírtól a kenetet vivő asszonyok. Ők sem hittek nekik. Amikor azon-

ban találkoztak Jézussal, aki idézte az ószövetségi prófétákat, hogy miket kell a Megváltónak elszenvednie (tehát megvilágosította értelmüket), és velük volt a kenyértörés közösségében (az Eucharisztia kegyelme kiáradt rájuk), **megnyílt a szemük**. Nemcsak felismerték a Mestert, hanem **tanúságot** is akartak tenni a Vele való találkozásról. És már nem féltek – pedig már beesteledett –, hanem visszaindultak, hogy megvigyék az örömhírt a tizenkettőnek.

A Jézussal való **személyes találkozás** – saját életünkben – mindig valamilyen megrázó, felkavaró élményhez fűződik, amikor lelkünk nyitott a kegyelem befogadására. Nagyon sokszor keressük a Vele való találkozást lelki vagy testi szenvedésben, bánatban, elhagyatottságban.

„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és súlyos terhet hordoztok és én megkönnyítelek titeket" (Mt 11,28).

TANÚSÁGTÉTEL

Ennek az evangéliumi igének a megtapasztalásáról hadd mondjak el két történetet a saját életemből – **tanúságtételként**:

Közel másfél évtizeddel ezelőtt nagylányunk váratlanul meghalt. Halálhíre először bénító döbbenetet váltott ki belőlem, majd vad kétségbeeséssel vádoltam Istent: miért vette el tőlünk? De ez a lelki sötétség csak néhány percig tartott, mert beáradt szívembe a kegyelem világossága: engem a Szűzanya még sohasem hagyott cserben! Minden szentmise után a lourdesi kápolnában azt kértem Máriától, hogy vezesse leányunkat az ő Szent Fiához... **Hiszen éppen ezt tette**... És egy pillanat alatt elcsendesült lelkem háborgása és valami előttem érthetetlen nyugalom és békesség töltötte el szívemet, mely azóta is megmaradt. Égi édesanyám hűséges szeretetében megtartott akkor is, midőn méltatlan voltam rá. Teljesítette kérésemet és békét adott a szívembe.

A következő nyáron – feleségemmel együtt – részt vettünk az akarattyai karizmatikus lelkigyakorlaton, ahol a testvérek előtt tanúságot tettem, hogy a vigasztaló Szentlélek milyen csodálatos módon működött az életemben. De – István atyán keresztül – feladatot is kaptam: **az örömhírt tovább kell adni!**

Mivel feleségem alkoholbetegek gondozásával foglalkozott, ezért a gyógyulni vágyó betegekből összetoboroztunk egy csoportot azok számára, akik elfogadták az Evangélium gyógyító erejét. Tanúságtevőként hitelesen mondhattam el beteg testvéreimnek saját lelki gyógyulásomat, melyben én is érdemtelenül részesültem.

Ha tehát engem az Úr meggyógyított, ugyanúgy meggyógyulhatnak ők is az alkohol rabságából, ha elfogadják Jézus gyógyító szeretetét.

A Lélek ott fúj, ahol akar, és tudja, hol nyitott az emberi szív. Isten szeretete kiáradt az én szívembe is, és szeretetre indított azok iránt, akiket szinte már mindenki elhagyott. Hisz az alkoholbetegség valahol mindig szeretethiányból fakad, és csak szeretettel lehet gyógyítani, mert a szeretet átformálja életünket (1Kor 13).

Amint önmagamat eszközként adtam Jézus gyógyító terveihez, elsősorban én gyógyultam lélekben: tekintetemet a világi dolgokról mindinkább az örök értékek keresésére irányította és örömöt adott a szívembe.

Az eltelt több, mint egy évtizedes szolgálat alatt sok csodálatos megtapasztalásban volt részem. Csak hálaadással tudom elmondani, hogy – magukat nem hívőnek valló – beteg testvéreim milyen reményteli várakozással hallgatták az Ige-olvasást. A saját maguk által kihúzott igecédulát szinte megrendítő döbbenettel olvasták néhányan, hiszen az aktuális gondjaikban nyújtott vigaszt vagy eligazítást.

Gyakran könnyes szemmel hallgattuk olyanok tanúságtételét, akik évtizedeken keresztül éltek az alkohol rabságában – elveszítve családot, barátokat, munkahelyet – és most szinte mindent visszakaptak, mert elnyerték a szabadulást Jézustól. Vannak persze kudarcok, visszaesések is. Van, akinek nagyon mélyre kell kerülnie ahhoz, hogy onnan már csak felfelé lehessen tekinteni.

A másik történet a közelmúlt testi szenvedéseihez kapcsolódik. Közösségünk lelkigyakorlatának kezdete előtt kerültem kórházba – súlyos állapotban, 40 fokos lázzal. Öt nap alatt három műtéten estem át. A naponkénti kötözések igen megviseltek testileg-lelkileg, hisz több méter gézt kellett „cserélni" a műtéti helyen minden alkalommal. Mivel szenvedéseimet felajánlottam családomért, a fizikai fájdalom elviselhetőbb volt számomra, mint a félelem a szenvedéstől. Imáimban állandóan azt kértem a mi Urunktól, hogy

csak a félelmet vegye el tőlem, hiszen Ő szeret engem és én is szeretem Őt – a magam fogyatékos módján. A szeretetben pedig nincsen félelem, és méltatlan dolog, hogy félek attól, amit lélekben elfogadtam. Ez lelkileg nagyon megterhelt engem.

A negyedik napon történt, hogy teljesen nyugodtan mentem a műtőbe kötözésre. Az orvos – szokás szerint – előre figyelmeztetett, hogy mikor fog nagyon fájni. Talán ő volt jobban meglepődve, hogy fel se szisszentem, mert **semmi fájdalmat nem éreztem** végig a kezelés alatt. Segítség nélkül mentem vissza a szobámba. Magamban végig imádkoztam, majd félhangon énekelni kezdtem ezt az éneket: „Az élő Jézust magasztalom és kiárad rám a Lélek." Amikor a második versszakhoz értem, hogy „egy új nyelven imádom Őt", olyan csodálatos nyelvi ima tört fel belőlem, amilyet azelőtt sohasem tapasztaltam, pedig több, mint tíz éve megkaptam ezt az adományt. Éreztem, hogy valami nagyon szépet mondok az én Uramnak, mert szinte lángolt a szívem az örömtől. Szerettem volna hangosan hallelujázni, de nem tettem, mert a szoba tele volt látogatókkal és betegekkel, akik tudták, hogy elég megviselt állapotban vagyok. Nem akartam, hogy hívják hozzám a pszichiátert. Újra énekelni kezdtem az előbbi éneket, és a második versszaknál ugyanúgy feltört belőlem a nyelvi ima, mint az előbb.

Utána valami olyat éreztem, amit leírni nem lehet... Próbáltam élőszóban elmondani néhány – lelkileg hozzám igazán közel álló – személynek, de valahogy nem találtam meg a megfelelő szavakat, amivel érzékeltetni tudtam volna, amit akkor átéltem. Egész testemen végighaladt – a fejem tetejétől kiindulva – valami égető, de mégis csodálatosan boldogító, tüzes érzés, mely talán percekig tarthatott (kissé hasonlított ahhoz, amit a Lélek-keresztség alkalmával éreztem, de sokkal megrendítőbb hatású volt). Majd egy belső hang ezt mondta: a Szentlélek most űzi ki belőled a betegség szellemét! Nem lehetett okom a kételkedésre, mert valóban jobban is éreztem magam, és a további napokon a kötözés során sem éreztem semmi fájdalmat. Gyógyulásom valóban elkezdődött.

De két nehéz próbatétel még hátra volt! A műtétek utáni tizedik napon ismét belázasodtam. A 40 fokos láz miatt késő este vittek be a műtőbe vizsgálatra és orvosi konzíliumra, hogy eldöntsék: szükség van-e újabb műtétre. Orvosaim látható tanácstalansága ellenére én teljesen nyugodt maradtam, mert hittem a Lélek ígéretének. Én korábban csak azt kértem, hogy a félelmet vegye el tőlem az én Uram, és Ő sokkal többet adott, mert a fájdalmat is elvette: miért ne hinnék a megígért gyógyulásban? Azt is tudtam, hogy nagyon sokan imádkoznak értem. Feleségem szinte egész nap az ágyam mellett ült és imádkozott, bátorított: ne félj, csak higgy! A lelkigyakorlaton István atya és a testvérek a szentmisét ajánlották fel gyógyulásomért.

A negyedik műtétre decemberben került sor, hogy az Úr irgalma és gyógyító szeretete még jobban megnyilvánuljon rajtam.

A szenvedés nehéz óráiban valami egészen új, bensőséges kapcsolatba kerültem az én szerető Istenemmel. Órákig elbeszélgettem Vele – különösen az éjszaka csendjében. Ez az emlék egész életemre szóló csodálatos élmény marad.

Igazán most értettem meg, hogy a szenvedés milyen nagy kegyelem forrása, melyet semmi mással nem lehet helyettesíteni. Szívemből hálát adok érte Istennek!

Így teljesült életemben az Írás boldogító üzenete:

„Ha sebet üt rajtad, majd be is kötözi:
ha összezúz is, meggyógyít keze..." (Jób 5,18).

Nagy Béla

KEGYELMEKBEN GAZDAG,
BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁNUNK
KEDVES OLVASÓINKNAK!

»A Te Igéd... világosság utamon«

(Zsolt 119,105)

(Imacsoportjaink találkozásain mindig problémát jelent a jó tanítás kérdése. Újságunkban sorozatot kezdünk Isten Igéjének üzenetéről, hogy segítséget nyújtsunk megélni az Igét mindennapi harcainkban!)

1. KI A KERESZTÉNY?

Kevés olyan fogalom van a világon, amellyel annyiszor visszaéltek volna, mint a „keresztény" elnevezéssel! Európában az emberek nagy része keresztény, mégis innét indult el két világháború, emberek millióinak halálát okozva. De innét indult el az az áramlat is, amit „civilizáció" címén elvittünk a harmadik világba, melynek nyomán az ott élő embereket rabszolgává, beteggé, koldussá és erkölcstelenné tettük. (Természetesen vannak áldásai is a civilizációnak, de az nagyon kevés!) Valóban keresztény Európa? Nézzük először negatív formában:

- Nem keresztény az, aki a másikat kihasználja, tönkreteszi, leigázza, megöli.
- Nem keresztény az, akit csupán keresztény szokásokra neveltek.
- Nem keresztény az, akit csak megkereszteltek, de élete más irányt vesz.

Egy apa keresztelni vitte gyermekét a templomba. A pap megkérdezte: „Biztosítva van a gyermek keresztény nevelése?" „Hogyne" – felelte az apa –, „hiszen én keresztény vagyok!" „Érdekes" – válaszolta a pap –, „honnan lehet azt tudni? A templomi közösségbe nem jár évek óta, talán nem is imádkozik, és a házassága sincs rendben!" Az apának nem voltak ellenérvei, csupán azzal zárta a beszélgetést: „Sok a munkám, nem érek rá ilyen dolgokra!" Keresztény volt ez az apa? – Nem! Csupán meg volt keresztelve!

Isten szemében ki a keresztény? Vajon találunk-e a Szentírásban olyan helyeket, melyek egyértelműen megmondják, hogy ki a keresztény?

Jézus, nyilvános fellépésének kezdetén azt mondta: *„Térjetek meg és higgyetek az üdvösség jóhírében"* (Mt 1,15). A megtérés a személyes találkozással kezdődik, és életfordulattal folytatódik.

Keresztény az, aki személyesen találkozott az élő Jézus Krisztussal és Neki adta az életét. Ezt lelki születésnek nevezte Jézus, amikor az időskorú Nikodémussal beszélgetett (Jn 3,5). Azt is hozzátette, hogy mindez a Szentlélek által történik. A keresztény élethez tehát hozzátartozik a Szentlélek befogadása és az Ő vezetésének való engedelmesség. Hogyan történt ez az első kereszténynél?

Jézus feltámadása után ötven nappal háromezer ember hallgatta Péter apostol által Isten Igéjét. A Szentlélek meggyőzte őket bűneikről. Engedelmeskedtek a Léleknek, megbánták bűneiket és megtértek. Elfogadták Jézust, mint Megváltót és életük Urát (ApCsel 2,41). Ezután a Szentlélek kiáradt rájuk és új, isteni élettel ajándékozta meg őket. Ettől a pillanattól kezdve Jézus követői és a mennyország várományosai lettek.

A keresztény szót három helyen találjuk meg a Szentírásban:

- ApCsel 11,26: *„A tanítványokat először Antiochiában nevezték kereszténynek."*
- ApCsel 26,28: *„Majdnem ráveszel engem, hogy kereszténnyé legyek."*
- 1Pt 4,15-16: *„Ha valaki, mint keresztény szenved, ne szégyellje magát, hanem dicsőítse Istent ezzel a névvel."*

Kereszténynek lenni az ember által elnyerhető legnagyobb ajándék. Mivel a keresztény ember Krisztusban van, biztonságot jelent a földi életben és biztos reményt az örök boldogságra! Ugyanakkor kereszténynek lenni felelősséget is jelent: aki a keresztény (krisztusi) nevet viseli, attól Krisztus elvárja, hogy úgy viselkedjék a világban, mint Ő.

Keresztény az:

- aki megtért (Mk 1,15);
- aki megújult lélekben és érzületben, magára öltötte az új embert (Ef 4,23);
- akiben *„Krisztus Lelke lakik"* (Róm 8,10);
- aki tanítványa Jézusnak;
- aki megtermi a Lélek gyümölcseit (Gal 5,22);
- aki csatlakozik az egyház közösségéhez.

Lelki segítség:

- Az imacsoport tagjai mondjanak el egy apró történetet életükből, amelyből kiviláglik, hogy viselkedésük Evangélium szerinti volt.
- Mondjanak el egy olyan történetet is, ami nem volt keresztényi! Hogyan lehetne helyrehozni? Bocsánatkéréssel?

D.B.K.

139. zsoltár

„Uram, te megvizsgáltál
és ismersz engem,
tudod, ha leülök és ha fölkelek.
Messziről ismered gondolataimat,
szemmel tartod akár járok-kelek,
akár pihenek.
Előre ismered minden utamat.
Még nyelvemen sincs a szó,
és te már érted egészen, Uram.
Minden oldalról körülveszel engem,
és fölöttem tartod kezedet.
Oly nagy, oly csodálatos nekem
ez a tudás:
ésszel föl sem érhetem!
Hová mehetnék lelked elől,
hová bújhatnék színed elől?
Ha fölmennék az ég magasába,
te ott vagy,
ha alászállnék az alvilágba, jelen vagy.
Ha felölteném a hajnal szárnyát,
s a tenger szélső határára szöknék,
ott is a te kezed vezetne,
és jobbod tartana engem.
Mondhatnám:
»Borítson be a sötétség,
s váljon éjszakává köröttem a fény«,
de neked nem sötét a sötétség,
s az éj mint a nappal,
oly világos előtted.
Fény és sötétség közt neked nincs
különbség.
Hiszen te formáltad bensőm,
s anyám méhében te szőtted a testem.
Dicsőítlek téged, mert olyan
csodálatosan alkottál,
és tudom jól, milyen csodálatos
minden műved!
Létem nem volt titokban előtted,
amikor a föld ölén rejtve formálódtam.
Még alakot sem nyertek tagjaim
és szemed már látott engem.
Könyvedben már minden
fel volt jegyezve rólam:
napjaim már eltervezted,
mielőtt egy is eltelt volna belőlük.
Milyen tiszteletreméltók előttem
gondolataid, Istenem,
milyen hatalmas a számuk!
Megszámlálnám őket,
de számosabbak a homokszemeknél,
s ha végükre is érnék, még mindig csak
nálad tartanék."

(139. zsoltár 1-18)

A Szentírás használata napi imádságainkban

A Szentírás és az ima nélkülözhetetlen egymás számára, mert szoros kapcsolat van közöttük. Minden ima Isten ismeretén alapul. Istent pedig a Szentíráson keresztül tudjuk megismerni. Hogyan lehet hatékonyabb az imádságod a Szentírás segítségével?

1. **Kezdd reggeli imádat Isten Igéjével!**

   Mielőtt szólnál Istenhez, jobb ha előbb meghallgatod Őt. Imád hatékonyabb lesz így, mert a Szentírás olvasása:

   - segít felismerni Isten közvetlen jelenlétét;
   - segít összeszedni gondolataidat;
   - segít fölismerni a fontossági sorrendet: hogy miért kell elsősorban imádkozni.

   Hallgasd meg az Urat legalább annyi ideig, amennyit imában szeretnél tölteni. Ha félórát terveztél imádkozni, negyedórát olvasd Isten Igéjét.

2. **Alkalmazd életedben, amiről olvastál!**

   Mi volt az, ami megérintette szívedet a Szentírás olvasása közben? Miben jelent ez segítséget? Milyen vezetést ismertél fel? Mire ösztönöztek az Úr szavai? Milyen tennivalóval függ össze, amit olvastál? Folyamatosan alkalmazd magadra, amit olvastál!

3. **A Szentírás szavait foglald bele imádba!**

   Vegyél át hálaadó vagy könyörgő mondatokat a Szentírásból és azokkal imádkozzál! Például amikor azt olvasod a 100. zsoltár 4. versében: *„Menjetek be kapuin hálaadással... adjatok hálát Neki, áldjátok az Ő nevét!"*, akkor imádkozz így: „Uram, hálaadással lépem át lakásom ajtaját, szívem tele van dicsérettel ezen a reggelen. Hálát adok előre mindazért, ami ma történni fog velem, dicsérlek, mert jóságoddal egész nap körülveszel engem!"

   Isten Igéjének ilyen alkalmazása előkészíti szívedet arra, hogy egész nap az Úr jelenlétében élj és imádd Őt.

   Egy másik példa: Péter apostol így ír: *„Őt (Jézus Krisztust) bár nem láttátok, szeretitek, s mivel most látatlanul hisztek Benne, kimondhatatlan és megdicsőült örömmel örvendeztek majd, amikor eléritek hitetek célját: lelketek üdvösségét"* (1Pt 1,8) Imádkozz így: „Uram, én szemeimmel nem látlak, de a szívemben látlak. Tudom, hogy egyszer majd szemtől szemben leszek Veled. Tudod, hogy fontos vagy nekem, szeretlek. Hiszek Benned és hiszek a Te ígéreteidben. Minél jobban hiszek, annál több öröm tölti be a szívemet. Légy áldott, Uram azért, hogy megismerhettelek. Amen."

4. **Engedd, hogy Isten Igéje átitassa lelkedet, mert így növekszik hited!**

   Felelős vagy hited állapotáért. Ha törődsz vele, növekszik és megerősít. Ha elhanyagolod, elgyengül és nem tud erőt adni! Hited úgy növekszik, ha az imádság mellett Isten Igéje átitatja lelkedet (Róm 10,17). Ahogy Mária „el-el gondolkodott" az Úr szavain, úgy kell neked is többször felidézni, amit olvastál. Így fogja az Ige átjárni gondolataidat és ezáltal lelkedet.

5. **Használd a Szentírást az Úr dicséretében!**

   A dicsőítő ima szemedet az élet küzdelmeiről a győzelemre irányítja, mert Krisztus már diadalmaskodott. Mivel pedig Ő a szívedben lakik, Vele együtt győzni fogsz. Tudod-e, hogy a depresszió megszüntethető állhatatos hálaadó imával? Tudod-e, hogy nehézségeid hegyei azért nem mozdulnak el, mert elfelejtetted dicsérni Istent? Tudod-e, hogy sokszor azért késik imádra a válasz, mert nem mondtál dicsőítő imát? Ezért nem is hallanád meg az Urat, ha válaszolna! A dicsőítő ima megújítja erőidet, felfrissít és megelevenít. A dicsőítő ima az Úr eszköze belső megújításodra (2Kor 4,16).

   Íme néhány szentírási hely a dicsőítéshez:

   „Uram, mi Urunk,
   Milyen csodálatos neved
   szerte a világon!
   Hisz az egeknél fenségesebb
   dicsőséged.

Kisdedek és csecsemők szájával
hirdetted dicséretedet
ellenségeid előtt,
hogy tönkretedd az ellenséget
s a bosszúra kelőt.
Hiszen ha nézem az eget,
kezed művét,
a holdat és a csillagokat,
amelyeket alkottál,
mi az ember,
hogy figyelemre méltatod,
és mi az emberfia, hogy meglátogatod?
Kevéssel tetted őt kisebbé
az angyaloknál,
dicsőséggel és tisztelettel koronáztad,
és kezed művei fölé állítottad.
Lába alá vetettél mindent:
minden juhot és marhát,
és hozzá a mezei vadakat,
az ég madarait s a tengeri halat,
mindazt, ami a tenger ösvényein jár.
Uram, mi Urunk,
milyen csodálatos neved
szerte a világon!" (Zsolt 8)

„Az Úrban leld gyönyörűséged,
s Ő megadja neked szíved kéréseit.
Tárd fel az Úr előtt utadat,
bízzál Benne, Ő majd eligazít.
Mint a világosságot,
felragyogtatja igazságod,
és mint a delet, jogodat.
Csendesülj el az Úrban
és várd Őt.
Ne irigykedj arra,
akinek szerencsés az útja,
se arra az emberre,
akinek cselekvése álnok. .
Állj el a haragtól
és hagyd a bosszúságot;
Ne irigykedj, hogy bűnbe ne essél,
mert kiirtás vár a gonosztevőkre,
s az Úrban bízók öröklik a földet."
(Zsolt 37,4-9)

„Uram, Te vagy az én Istenem, magasztallak Téged, dicsőítem nevedet, mert csodákat műveltél, rég elter-vezett, biztos és igaz dolgokat." (Iz 25,1)

„Ó, Uram, Isten! Íme, Te alkottad az eget és a földet nagy hatalmaddal és kinyújtott karoddal; Neked semmi sem lehetetlen. Te kegyelmet gyakorolsz ezrekkel, de megfizetsz az atyák bűnéért őutánuk fiaik ölébe; nagy és erős Isten, akinek Seregek Ura a neve! Nagy vagy a tervezésben, és hatalmas a cselekvésben. Szemed nyitva tartod az emberek fiainak minden útja fölött, hogy megfizess mindenkinek útjai szerint és cselekedeteinek gyümölcse szerint. Te jeleket és csodákat tettél Egyiptom földjén mind a mai napig, és Izraelben is, az emberek között. Nevet szereztél magadnak, amint az ma is megvan. Kihoztad népedet, Izraelt Egyiptom földjéről, jelekkel és csodákkal, erős kézzel és kinyújtott karral, nagy félelem közepette." (Jer 32,17-21)

„Vajon ki látta az Úr gondolatait? Tanácsot ki adott Neki? Ki kölcsönzött Neki, hogy visszakövetelhetné Tőle? Minden Belőle, Általa és Érte van, dicsőség Neki mindörökké! Amen." (Róm 11,34-36)

További helyek: Zsoltár 28; 71,14-19; 73,23-25; 103,1-5; 108,1-5; 117; 118,28-29; 139,17-18; 145,1-21.

6. Használd a Szentírásban található imádságokat!

Amikor szívedet eltölti a vágy Isten után, mondd el a 42., 62., 63., 84., 123., 130. vagy 143. zsoltár egyikét.

Az Isten iránti **szeretet** imája: Zsolt 18,2; 138.

Ima személyes **lelki fejlődésért**: Róm 12,1-1; Ef 3,16-21; 4,12-16; Fil 1,10-11; 3,12-15; 4,4-8; Kol 1,9-12; 3,12-17.

7. Használd a Szentírást a gonosz lélek elűzésére!

Isten Igéje a Lélek kardja (Ef 6,17). Jézus a Szentírást idézte a Sátán legyőzése és elűzése érdekében (Mt 4,1-11). Van felhatalmazásod arra, hogy ugyanezt tedd. Használd fel a Szentírás kijelentéseit és ígéreteit az ellenállásra. Az Úr szavai félelmet keltenek a gonoszban.

8. Tanulj meg néhány bibliai verset!

Ha vissza tudsz emlékezni olyan mondatokra, amelyek bátorítanak, akkor napközben csak fel kell idézned – ha bajba kerülsz – és megváltoznak a körülmények. De arra is jó a megtanult bibliai vers, hogy azon keresztül színesebbé válik imádságod. Vagy amikor másoknak tanúságot teszel Isten szeretetéről, akkor milyen jó, ha fejből tudod idézni: *„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte"* (Jn 3,16).

W. Duewel

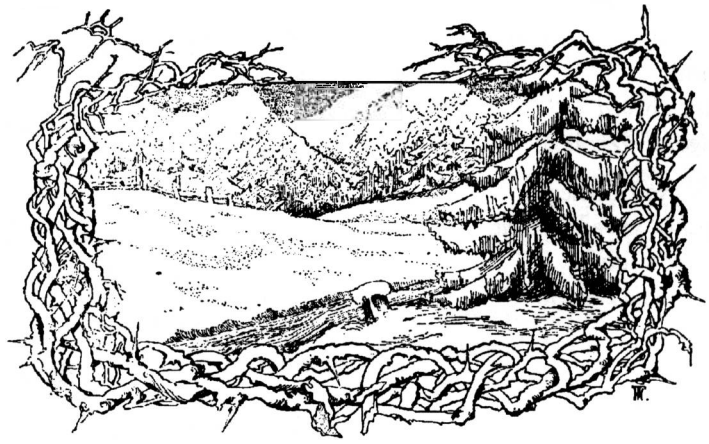
Gyógyító szolgálat a katolikus egyházban

A SZENTÍRÁS TANÍTÁSÁBAN

A katolikus karizmatikus megújulás egyik érdeme az, hogy újra felfedezte az ősegyház egyik jellegzetességét, a gyógyítás karizmáját, a mai kor egyháza számára.

A Szentlélek ma is ugyanazokat a dolgokat akarja véghezvinni, amikről a Szentírás lapjain olvashatjuk. Az Ő ereje, és egyetlen ajándéka sem veszett el.

Jézus és az Egyház küldetése még nem fejeződött be, folytatódnia kell a modern idők apostolai által is, akik ugyanúgy tanítanak, és az erő ugyanazon cselekedeteit viszik végbe, amelyeket Jézus és az apostolok cselekedtek, sőt *„még nagyobbakat is végbevisznek"*, és mivel Ő az Atyához ment, az Egyházra bízta azt a feladatot, hogy folytassa küldetését (Jn 14,12).

Ezért a katolikus egyház által végzett evangelizációt, amely a feltámadt Úr küldetésének folytatása, a Szentlélek isteni karizmáinak kell kísérnie, ahogyan azt az Apostolok Cselekedeteiben és Szent Márk evangéliumában olvashatjuk (Mk 16,18).

Jézus azt mondta az apostoloknak, hogy tanítsanak, gyógyítsanak és űzzék ki a démonokat (Mt 10,7-8). Ha azonban a katolikus egyház csak tanítana, anélkül, hogy gyógyítana vagy ördögöt űzne, az nem Jézus akarata lenne!

Ha a katolikus egyház csupán hirdetné a megváltás üzenetét, anélkül, hogy ugyanazt a művet folytatná, amit Jézus elkezdett, az olyan volna, mintha hűtlen lenne ahhoz a parancshoz, amit az Isten adott az Egyháznak.

Az isteni megváltás elvének hirdetése elvont, elméleti, intellektuális és moralista dolog, ha ténylegesen nem vagyunk a megváltás részesei; üres retorika a megváltás koncepciójáról beszélni, ha az nem bizonyul hatékonynak.

A Szentatya, II. János Pál pápa szerint Krisztus az egész ember, a szellem, a lélek és a test Megváltója (Redemptor Hominis).

A gyógyító szolgálat tanúságot tesz arról az aggodalomról és könyörületességről, amit Jézus és az Egyház a betegek iránt érez, és nem csupán a lelkükért, hanem a testükért is. Isten szava ösztönzi ezért a katolikusokat arra, hogy gyakorolják a karizmatikus szolgálatokat, többek között a gyógyítást.

Az Ige arra bátorít, hogy őszintén és alázattal vágyakozzunk ezek után a karizmák után az Egyház épülésére (1Kor 12,4-11; 14,1; Ef 4,11; Róm 12,6-9), és hárítsunk el minden gátat, ami akadályozza a használatukat.

Szent Pál azt mondja: *„Nem akarom, testvérek, hogy a lelki adományokat illetően tudatlanok maradjatok"* (1Kor 12,1).

A KATOLIKUS EGYHÁZ TANÍTÁSÁBAN

Ebben a tekintetben az Egyháznak, a II. Vatikáni Zsinaton megfogalmazott, hivatalos tanítása bátorított a karizmák használatára az evangelizáció során, ahogy ezt az Egyház dogmatikai konstitúciója is kinyilvánítja: a karizmák *„hasznosak az Egyház megújulása és növekvő terjedése szempontjából"*.

A Lumen Gentium szerint pedig *„ezeket a karizmákat, még a rendkívülieket is, hálával és nagy örömmel kell fogadnunk"* (lásd Lumen Gentium 12.).

A Vatikán három fontos alkalommal nyilatkozott a gyógyító szolgálatról, amikor is szorgalmazta annak alkalmazását a katolikus egyházban:

a. Az első egy beszámoló, amelyet négy vatikáni esküdtbírósági tag szerkesztett, és amely meg-

állapítja, hogy: különleges figyelmet kell szentelni a tapasztalat dimenziójának, vagyis annak, hogy felfedezzük Krisztus személyét az imádság és az engedelmesség által (például a karizmatikus megújulásban, és egyéb mozgalmakban az „újjászületés" élménye). Különösen nagy figyelmet kell fordítani az imádság általi gyógyító szolgálatra.

b. A második dokumentum egy, II. János Pál pápa nevében írt levél a Vatikáni Államtitkárságtól, a gyógyító szolgálat nemzetközi szemináriumának résztvevőihez, amelyet az ICCRS rendezett San Giovanni Rotondoban (Foggia), 1995 októberében: *„Őszentsége bízik abban, hogy a szeminárium hozzá fog járulni ahhoz, hogy egyre inkább elismerjék a gyógyítás karizmatikus adományainak fontosságát a Krisztusba vetett hit, és az Ő Egyházának egységben és szeretetben történő felépítése szempontjából."*

c. A harmadik dokumentumot nemrégiben jelentette meg a Hittani Kongregáció az alábbi címmel: „Hogyan imádkozzunk, hogy gyógyulást nyerjünk Istentől".

A KARIZMATIKUS MEGÚJULÁSBAN

Az ősegyház tanítása és a katolikus egyház útmutatása által a katolikus karizmatikus megújulás megtanulta értékelni a gyógyító szolgálat szerepét az evangelizációban.

A katolikus karizmatikus megújulás tudja, hogy mennyire fontos az egyházi Tanítóhivatal tanításának követése és hallgatása „cum Ecclesia" („az egyházzal együtt"), és ezért vállalja az evangéliumi küldetés folytatását az Egyházban, és merészen gyakorolja a gyógyító szolgálatot Isten Igéjének hirdetése mellett.

A gyógyító szolgálat szabadításért történő imádságot is jelent, amelyet sokszor szellemi és testi gyógyulások is kísérnek (Mk 16,18; 1Kor 12,9; Jak 5,14).

Felkérik azokat, akik megszabadultak és meggyógyultak, hogy tegyenek tanúságot arról, hogy a keresztények jelei annak, hogy Isten Országa közel van az emberekhez (Lásd Lk 10,9; Mt 11,4).

A gyógyító szolgálatban kifejeződik az a hit, hogy a megváltás és a gyógyítás az egész emberért van. Krisztus nem csupán azért jött, hogy a lelkedet megmentse, hanem az embert a maga teljességében.

A kézrátétel és az olajjal való megkenés olyan eszközök, amelyek ezt a hitet fejezik ki.

Jézus a nagy „Doktor", aki azért jött, hogy megszabadítsa a beteg lelket a bűntől, és meggyógyítsa a testi betegséget is. Ő az egész ember Megváltója.

Ebben a szolgálatban egy nagyon értékes és mély pedagógiai leckét találhatunk: az isteni érintés az emberi testen azt a jó hírt közvetíti, hogy még a leggyengébbek is méltóak arra, hogy Isten dicsőségének a tabernákulumaivá váljanak. A kitaszítottak is a dicsőség befogadói lesznek, mely által Isten kinyilatkoztatja Országának hivatását.

Nem szokatlan dolog, hogy közösségeinkben egyes mentálisan és fizikailag is alkalmatlan embereket használ fel Isten arra, hogy gyógyulást hozzanak más emberek számára. A kezük Isten kezévé válik, és érintésük Isten erejét hirdeti. Ez egy valóságos misztérium!

Gyakran éppen a gyógyító szolgálat okozza a legnagyobb nyugtalanságot az egyházi hatóságoknak. A Megújulás által újra felfedezett test-szellem kapcsolat teszi a karizmatikus imádságot láthatóan kontrolálhatatlanná és túlságosan érzelmivé azok számára, akik alapvetően kognitív módon (a megismerés útján) közelednek Istenhez.

Mindamellett éppen ez a test-szellem kapcsolat vonzza azokat az embereket, akik tudják, hogy mindent nem lehet „ellenőrzés alatt tartani", akiknek nincsen veszteni valójuk. Ezek azok az emberek, akik elfogadják Isten feléjük tárt karjait; mert Isten valóság, és nem egy elmélet: Ő élő személy, és amikor ezek az emberek személyesen megtapasztalják Őt, elmondják, hogy az „Egek Ura" eljött, hogy bennük éljen, és azt állítják magukról, hogy ők már többé nem ugyanazok az emberek.

Tekintettel a gyógyítás karizmájának fontosságára, a vatikáni Világiak Pápai Tanácsa meghívta az ICCRS-t, hogy működjön közre egy fontos eszmecsere szervezésében, amelynek témája a „gyógyító imádság a katolikus karizmatikus megújulásban és a katolikus egyházban", amelyet a jövő ősszel Rómában fognak tartani, és amelyre meghívnak szakértőket, teológusokat, püspököket, bíborosokat és a karizmatikus megújulás fontosabb vezetőit.

Ez az eszmecsere is mutatja, hogy a gyógyító szolgálatnak manapság milyen nagy jelentősége van az egyház vezetése számára, és hogy a katolikus karizmatikus megújulás milyen jelentős mértékben tud hozzájárulni ahhoz, hogy ezt az ajándékot újra felfedezzék és használják is a mai modern katolikus egyházban.

Matteo Calisi

(Az ICCRS engedélyével közöltük.
Fordította: Juhász Andrásné, Rőmer Magdolna.)

Mi, keresztények...

III/3. rész

Beszélgetésünk folytatása

– *Jelenleg kiket tanítasz?*

Tünde: Néhány órám van a Kántor-továbbképző tanfolyamon, ahol az ország különböző pontjairól érkező kántorok hangjának karbantartásához nyújthatok segítséget. Ez igen szép munka. Nagyon megtisztelve érzem magam, amikor Isten azt is megengedi, hogy az Ő közvetlen közelében élő kispapokat, szerzeteseket, szerzetesnőket taníthatok vagy segíthetem őket a kétszeres imádkozásban. (Qui cantat bis orat = Ki énekel, kétszer imádkozik.)

Itthon is tartok néhány énekórát, igény szerint, mindig vannak körülöttem, akik az „éneklő szeretet" nyelvén szeretnének beszélni... és akiktől én is sokat tanultam és tanulok, különösen az **emberség** című soha meg nem nevezett, de mégis létező tantárgyból. De még talán a tanulásnál is fontosabb az a kölcsönös bizalmon alapuló testvéri kapcsolat, ami az évek során sok-sok embertársammal kialakult, tanúsítva, hogy valóban egy család vagyunk és hogy a lelki kötelékek – feltéve, hogy a Szentlélek köt minket össze –, ahogy Szent Pál tanítja, még a vérségi kötelékeket is felülmúlják. Tehát az éneklés minden esetben csak eszköz és nem cél. A cél a tökéletes Szeretet, végső soron Ő: az Isten!

– *Mi az, amit szeretnél a hivatásod, az éneklés, illetve az életed szempontjából? Mi az, amire vágysz?*

Néhány éve írtam erről egy verset... (LÁSD A KÖVETKEZŐ OLDALON.) Azt az alcímet viseli, hogy: „Amikor minden emberi fáj." Ezért is a sok természeti kép benne!

– *Bár sok örömteli dologról beszéltél, szavaidból az is kiderül, hogy a szenvedés is erőteljesen jelen van az életedben...!?*

Az éneklés és az ebből fakadó tanítás vagy a vele való segítés valóban az egyik legnagyobb öröme az életemnek. Az igazság miatt azonban nem hallgathatom el a sok megpróbáltatást sem. És ha ezeket nem is szeretném részletezni, azért egy nagy tanulságuk fontos lehet. Az évek során ugyanis egyszer csak rá kellett döbbennem, hogy az éneklő Szeretetnek ugyanaz a sorsa a földön, mint magának a Szeretetnek, tehát gyakran megtörténhet, hogy az övéihez jön, de övéi nem fogadják be... Mindenfajta elhallgattatás, visszautasítás, kirekesztés, mindenfajta rosszhiszeműség, visszaélés szenvedést okoz. Ám az Úristen – és talán csak Ő igazán – mélységesen komolyan vesz minket. És ha én arra vállalkoztam, hogy Jézus Krisztusnak mint társamnak maradéktalan boldogságáért ajánlottam fel az életemet, akkor tudatosan kell vállalnom a szenvedések rám eső részét.

– *Ezekben a mélységekben szinte mindannyian megmártózunk... de ahogy te mondtad egyszer: „Az éneket, a dallamot azért kaptuk, hogy sohase legyünk egyedül."*

Igen, ezt meg lehet tapasztalni, ha van merszünk énekelni, amikor magunk vagyunk. Egyébként nagyon rejtélyes dolog az egyedüllét állapota, hiszen a szeretet azt feltételezi, hogy az ember ne legyen egyedül, ugyanakkor tudjuk, hogy a legnagyobb szeretet a legnagyobb elhagyatottságban történt. Krisztus végül is a kereszten váltott meg minket és az az út, amin végigment odáig, az az egyedüllétnek a legsötétebb útja volt.

– *„Az ember mélységesen egyedül tud lenni" – mondtad. Mit tehet ilyenkor az ember, és te mit teszel ilyenkor?*

Ez hitünknek talán az egyik legnagyobb próbája. Azt gondolom, ahogyan képtelenség Jézus Krisztus nélkül, azaz a krisztusi szeretet nélkül igazi sérelmeket megbocsátani, tehát nélküle nem lehet irgalmasnak lenni, mert egy határon túl nem lehet, viszont Krisztussal lehet, és csak Vele lehet, ugyanígy egy határon túl nem lehet kibírni az egyedüllétet, csak Krisztussal. Mélyen hiszem, keresztény ember számára Krisztus teszi lehetővé, hogy az emberi lét határaihoz úgy jusson el, hogy közben meg tudjon maradni embernek és minden körülmények között meg tudjon maradni az élet igenlése mellett.

Mindenfajta szenvedés egy bizonyos fokig kegyelem, hogyha a Szeretet vezeti az embert, mert nem tudnánk átélni egy másik ember fájdalmát, veszteségét, ha abból semmit, de semmit nem ismernénk. Művészi átélés sem képzelhető el e nélkül. Ám egészen biztos, hogy azt az egyedüllétet, amit Jézus Krisztusnak mint Isten Fiának az emberek között át kellett élnie, mi nem ismerjük meg soha. Viszont az Ő egyedülléte magában foglalja a mi-

énket is. Amikor én nagyon egyedül vagyok és kibírhatatlannak tűnik ez számomra, akkor nekem, a keresztény embernek **van egy Krisztusom** és semmiféle más módon, más állapotban, más emberként nem bírnám ezt ki.

– *Ilyenkor megszólítod Krisztust énekkel?*

Igen, már előfordult. De nem biztos, hogy énekelek, mert vannak helyzetek, amikor nem lehet énekelni. Nemcsak lelki, de egy fizikai fájdalom is nagy elhagyatottságba sodorhat. Ilyenkor nem énekel az ember és az is meggondolandó, hogy merjen-e énekelni bárkinek is, aki fizikai fájdalmat él át. Mégis van egy gyönyörű emlékem arról, amikor egy református otthon engem testvérként szerető lakója még nagy szenvedések között is szerette volna, hogy énekeljek neki. Egy nehezebb időszakomban váratlanul újra erőt kaptam és hangosan fölkiáltottam: mostantól újra a reményért énekelek! Nem telt bele fél óra és jött a hír, Ilike haldoklik és látni szeretne. Amikor ott álltam az ágyánál, fogtam a kezét és néhány szót szóltam hozzá, ő halkan megköszönte, hogy eljöttem, majd egyszer csak megkérdezte: „Énekelnél valamit?" Visszakérdeztem: „Mit énekeljek, Ilike?" Meglepetésemre Gluck Orfeuszából kérte azt az áriát, amit hosszú évekkel ezelőtt a Rádióban hallott tőlem. Azt mondtam: „Ilike, én ezt most nem tudom neked fejből elénekelni, de majd holnap elénekelem, jó? Most énekelek valami mást." Halkan elénekeltem hát Mendelssohn Éliás című oratóriumából azt az áriát, amiben Illés prófétát ily módon erősíti meg az Angyal: „Az Úr megsegít, csak bízz és remélj." Íme, csakugyan újra a reményért énekeltem. Ilike mosolygott. Még 5 napig élt és én mindennap elmentem hozzá és elénekeltem azt, amit kért, sőt még egy istentiszteleten is énekeltem érte, amit bekapcsoltak a szobájába, így ő is hallhatta. Amikor meghalt, ott ültem az ágya mellett és akkor unokanővére mutatott egy képeslapot, amit Ilike párnája alatt találtak. Valamikor egyik névnapjára vittem neki egy könyvet, amiben csupa naplemente volt és ezt a képeslapot mellékeltem hozzá... ezzel a sorral: „Aki a szépséghez nem tud elmenni, ahhoz a szépség maga jön el." Isten – aki mélységesen tiszteli az emberi kapcsolatokat – megadta azt az ajándékot, hogy Ilike naplementéjekor a szépséget az éneklő szeretettel én magam hozhattam el neki. Ő is hagyott nekem egy mondatot, amit halálos ágyán mondott: „Tünde, nem hagyhatod abba az éneklést, mert nagyon sok embert megfosztanál az örömtől."

MIT SZERETNÉK?

Lábad alá hajolni,
mint zsenge fűszálak teszik,
Neved suttogni csak,
mint egyszerű nádasok,
Imádatodra megjelenni észrevétlen,
mint rügyek
s kibomlani, mint virágok,
Alázatos dalokkal hirdetni jóságodat,
mint legkisebb rigódalnokok,
Fölszállni feléd a magasba
semmiségként, mint pára áldozik,
Hódolni Arcod előtt,
vigyázó, néma hegyekkel,
Rejteni titkaidat,
mint Neked mélyült tiszta tó.
Nevetni kedvességedet,
mint napsugarak lánya,
S mint szivárvány húga, átölelni mindent,
mit áldó Kezed alkotott.
Énekelni!
akár mint elfelejtett testvére a földnek,
énekelni a Te végtelen Szerelmedet...

* * *

És a SZÓT odahagyni másnak,
hogy meg ne törhessem a Te
gyönyörű, irgalmas
Csendedet!

– *Voltak más, hasonlóan megerősítő élményeid?*

Tíz éve, amikor itt járt II. János Pál pápa, nagyon boldog voltam. Ő valóban a Remény Embere! Ahova tudtam, elmentem, hogy lássam, halljam. Egyik hajnalban azt álmodtam, hogy ülök vele szemben és beszélgetünk, ahogy most veled, és olyan közvetlenül, mintha csak a nagyapám lenne... Egy mondatára tisztán emlékszem: „A művészet is szeretet, de sokan elfelejtik ezt és ezért lemondanak róla."

Egy másik történet is eszembe jutott. Minden év június 25-én Máriaremetén van egy szentmise a medjugorjei jelenésről való megemlékezésképpen. Több éven át elénekelhettem itt a moldvai csángó-magyar „Úr angyalát". Egy alkalommal egy idősebb néni megvárt engem, mert szerette volna elkérni az ének kottáját. Annyira meghatott a lelkesedése, hogy a kotta mellé egy népénekes meditációs kazettát is ígértem neki, amit még 1989-ben Nyerges András hangmérnökkel készítettünk az „ingyen kaptátok, ingyen is adjátok" jézusi ige szellemében és ami már sok ismerősömnek szerzett tiszta örömöt és lelki élményt. Zsuzsa néni elárulta, hogy ő a lányát szeretné vele megajándékozni karácsonykor... Ezt a titkát rám bízva hamarosan nagy beteg lett és visszament az Ő Teremtőjéhez, akivel ekkorra már igen mély kapcsolatban volt. Gyászmiséjén elénekeltem a csángó Úr an-

gyalát... és a lánya megrendítő módon adta tudtomra, miként változtatta át a gyászt a szívében ez a gyönyörű Mária-ének. A népénekes kazettát pedig csakugyan édesanyja karácsonyi ajándékaként tudta elfogadni.

Ági, köszönöm neked ezt a beszélgetést, mert miközben a Marana Tha Olvasói számára felidéztem ezt a sok élményt, magam is ámulva látom, hogy szinte valamennyi azt a csodálatos üzenetet hordozza, amit a Szentírás alapján is Isten biztató szavának foghatunk fel: **a Szeretet** – így **az éneklő Szeretet** is – **erősebb, mint a halál!**

* * *

Gondoljunk csak Pál és Szilás történetére! Amikor börtönbe vetették őket nemcsak hogy nem keseredtek el, de *„zsoltárokat énekelve dicsérték az Istent, a foglyok meg hallgatták őket. Ekkor hirtelen olyan erős földrengés támadt, hogy még a börtön alapfalai is beleremegtek. Az ajtók mind fölcsapódtak és mindenkiről leoldódtak a bilincsek."* (ApCsel 16,25-26)

Mindannyiunknak megvan a saját börtönünk, amely körülzár bennünket és nem engedi, hogy béklyóinkat levetve szabadon éljünk itt a földön. Megannyi nehézség, betegség, fájdalom és testi-lelki nyomorúság korlátozza végtelenre vágyó lelkünket, s mi sokszor elkeseredve és reményt vesztve sínylődünk e terhek súlya alatt... Nem szabad azonban megfeledkeznünk arról, hogy Istent minden körülmények között – jóban és bajban egyaránt – dicsérnünk kell énekkel, szóval és cselekedetekkel, s ha így teszünk a Zsoltárossal együtt mondhatjuk majd: *„Te vagy menedékem, megmentesz a félelemtől, s körülveszel a szabadulás dalaival"* (Zsolt 32,7).

F. Merényi Ágnes

Tartalomjegyzék

Katona István: »Napjaim már eltervezted...« 3

Gál Ferenc: »Térj vissza első szeretetedhez!« 4

Nagy Béla: Tanúim lesztek 6

D.B.K.: »A Te Igéd... világosság utamon« 10

139. zsoltár 11

W. Duewel: A Szentírás használata napi imádságainkban 12

Matteo Calisi: Gyógyító szolgálat a katolikus egyházban 13

F. Merényi Ágnes: Mi, keresztények – Az éneklő Szeretetről 3. rész.. 16

Akkor lesz majd nagy és tökéletes ez az örvendezés, akkor lesz teljes boldogság, amikor már nem a remény táplál bennünket, hanem a tiszta látás éltet. De már most is, mielőtt ez a látás elérkeznék hozzánk, vagy még mielőtt mi magunk eljutnánk erre a látásra, már most is örvendezzünk az Úrban! Nem kis örvendezést kelt az a remény, amelyet végül is a látás vált fel. Most tehát a reményben gyakoroljuk a szeretetet. Ezért „az igaz örvend az Úrban". Majd így folytatja, mivel még nem látja: „és Őbenne bízik" (Zsolt 63,11). Lélekben azt az örömet már talán meg is kezdtük, mert egyrészt, akit szeretünk, ahhoz már közeledünk, másrészt pedig, amit majd ott boldogan fogunk enni és inni, azt már egy kissé most is ízlelgetjük és kóstolgatjuk.

Ezért tehát örvendezzünk az Úrban, ha az Úr távol is van tőlünk? De nincs is távol! A te cselekedeteid miatt van az, hogy távol van tőled az Úr. Szeresd Őt, és majd közeledik hozzád, szeresd Őt, és majd benned lakozik. „Az Úr közel van, ne aggódjatok semmi miatt!" (Fil 4,6) Akarod tudni, hogy mennyire veled együtt van, ha szeretsz? Íme: „Az Isten a Szeretet" (1Jn 4,8).

Azt fogod majd nekem mondani: „Tudod-e, mi a szeretet?" A szeretet az a valóság, amivel szeretünk. Mit szeretünk? A kimondhatatlan jót, az ajándékozó jót, minden jónak jóságos Teremtőjét szeretjük. Ő ad neked minden örömet, mert Tőle kaptad mindazt, aminek te örülsz. Nem a bűnről beszélek most, mert egyedül a bűnöd az, ami nem Tőle származik. A bűnödet kivéve mindent, amid csak van, Ő adott neked.

Szent Ágoston

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes

Készült a Royal Press Hungary nyomdájában

Ügyvezető igazgató: Lakatos Imre

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Sajnálattal közöljük olvasóinkkal, hogy F. Horsthuis: Királyi úton című könyvét csak február végén fogjuk megjelentetni.
- Kérjük újságunk előfizetőit, hogy január végéig szíveskedjenek előfizetésüket rendezni és feladóként azt a címet ráírni, ahová az újságot küldjük. Ha valaki szeretne előfizetni ismerőse címére, akkor az ő címét tüntesse fel.
- Március első hétfőjén (március 4) kezdődik az Élet a Lélekben szeminárium, március 6-án, szerdán pedig a Belső sérülések gyógyítása szeminárium. Jelentkezés a szerkesztőség telefonszámán: 222-53-06
- Szeretettel várunk tanúságtételeket az Úr szeretetének megtapasztalásáról vagy imameghallgatásról, hogy újságunkban közöljük!

FOTÓK:
CÍMLAP és HÁTLAP: Szabó Róbert, Fehér Márta

„...Öröm”

„Örüljetek az Úrban szüntelen...” (Fil 4,4) – biztat Pál apostol! Az öröm nemcsak a nevetésben mutatkozik meg, hanem abban a bizalomteli reményben, hogy a te Atyád mindenben gondoskodik rólad. Közel van hozzád az Úr! Semmiért nem kell aggódni, Ő jelen van, lát, együttérez veled. Ha az Ő útján jársz, biztosítva van örök életed, mert megígérte neked (Jn 6,47).

Az öröm ellentéte a szomorúság, ami akkor tör rád, amikor valami nem sikerül vagy amikor csalódás ér. De ha meggondolod, hogy Atyád javadra fordítja mindazt, ami elszomorít (Róm 8,28), akkor nem lehet akadálya örömödnek. Örülj hát és adj hálát mindenért!

150 Ft

„... Te formáltad bensőm,
s anyám méhében te szőtted a testem.
Dicsőítelek téged, mert olyan
csodálatosan alkottál,
és tudom jól, milyen csodálatos
minden műved!”

Zsolt 138, 13-14